

хубостта и кръшността на момата. Той зиналъ да я поздрави, но тя го изпреварила и рекла :

— Слушай, какво ще ти кажа, Гандале: ще ти открия една голѣма тайна.

Благородникътъ се почудилъ, че тая девойка, която виждалъ за пръвъ пжтъ, го зове по име. А тя подхванала :

— Когато пжтуваше по морето, ти намѣри и осинови едно дете. Морскиятъ Боляринъ, както го нарече ти, е царски синъ и се казва Амадисъ. По-късно ще разберешъ, защо детето е било хвърлено въ морето. Ко-

му се не ява сама. За детето се не бой! Азъ съмъ самодива и го пазя. Азъ го бранѣхъ, когато се носѣше по вълнитѣ, азъ помогнахъ да извлѣчете ковчега, азъ внушихъ на жена ти да прибере детето, азъ ще му помогна да намѣри и баща си.

Въ знакъ на почитъ и признателность Гандалъ колѣничилъ и — както правятъ рицаритѣ — цѣлуналъ крайчеца на дрехата ѝ и пакъ я замолилъ да си каже името. Момата най-сетне склонила.

— Казватъ ме Юрганда и ме зоватъ Непознаемата, защото човѣкъ може да ме види и да разговаря съ мене, но срещне ли ме втори пжтъ, не ще ме познае, ако сама не пожелаея.

И, докле говорѣла, на мѣстото на хубавата девойка застанала грозна и сбрѣчкана баба, прегърбена и суха, съ бѣла коса, безъ жби. Тя била толкова горделива и слаба, че Гандалъ се чудѣлъ, какъ се държи на коня. Тя се позкашляла и извадила отъ джеба си една златна кутия. Отворила я съ треперливи рѣце, гребнала отъ мазъта, що имало въ нея, и си намазала лицето. Отведнажъ предъ очитѣ на Гандля застанала една проста женица — селенка, дебела и червендалеста, яхнала кротко магаренце. Тя поздравила рицаря и веднага изчезнала.

А малкиятъ Амадисъ раствѣлъ заедно съ Гандалена, Гандаловия синъ. На десетъ години той язѣлъ на конь като опитенъ ездачъ, стрелялъ сръчно съ лжкъ и всички се чудѣли на пѣргавостта и юначеството му.

гато момчето порасте, то ще намѣри баща си. Знай, че Амадисъ ще стане рицаръ надъ рицаритѣ.

Като рекла това, девойката си трѣгнала. Но Гандалъ уловилъ коня за повода и го задрѣлъ. Той искалъ да узнае, коя е тая мома, какъ се казва и отъ кжде знае бждещето, но тя се засмѣла и му не отговорила. Той я запиталъ, кжде да я търси, когато иска да я попита за нѣщо.

— Никжде. Напрасно ще ме диришъ, Гандале. Никой не може да ме намѣри, ако

Единъ день презъ Гандаловитѣ земи миналъ царъ Перионъ съ нѣколцина рицари. Той бързалъ да се върне въ царството си, защото го били нападнали врагове и щѣли да го превзематъ. Амадисъ и Гандаленъ били вече момци-юнаци, тъкмо за подвизи. Амадисъ замолилъ царъ Периона да го посвети въ рацарство и да го приеме въ своята войска. Царътъ, който харесалъ много юначното момче, се съгласилъ. Както било обичай, той му качилъ шпора на дѣсния кракъ, вржчилъ му мечъ и казалъ: „Въ име Божие, посвещавамъ

